

TOMÁS (A BELLA DURMIENTE)

C-46

Hai moito tempo, nun lugar moi lonxe de aquí, naceu unha rapaza. Miráronlle os xenitais e asignáronlle o xénero equivocado, o dun neno. Ao seu bautizo asistiron as tres fadas do reino e cada unha asignoulle unha cualidade:

- Serás o mais forte de todos
- Mandarás sobre todo e non aceptarás un non por resposta
- Como home que es, nunca xamais farás as tarefas do fogar.

Tomás era o seu nome. Foi crecendo, vivindo no castelo e xogando coas fillas das criadas. A súa mellor amiga era Cristina, a filla da cocineira. Pasaban o tempo xuntas xogando ás bonecas e divertíndose. Un bo día, varios anos despois, cando xa eran maiores, Tomás deuse conta de que el non era un rapaz. Os seus pais non o aceptaban e díxéronlle que como volveuse a dicir parvadas como esa o desterrarían.

Cristina respectouno e decidiron escapar para que Tomás puidese ser ela mesma. Cando ían saír do reino, as tres fadas lanzáronlle un feitiço e durmírona para sempre. Se un bico de amor verdadeiro podería salvala.

Transcorreron uns anos e non despertaba. Cristina ía todos os días a ver como estaba. Entón, percatouse de que Tomás seguía vestido de home e decidiu vestilo de muller, a súa verdadeira identidade.

Estaba preciosa, nunca vira a ninguén que durmido puidese mostrar tanta esencia, algo inexplicable. Xa era ela, e non tiña porque volver.

E pensarás ti... e Cristina estaba namorada? Tomás despertou?

As dúas preguntas respóndense cun non. Tomás non ía despertar por moitos bicos que lle deron. Cristina, quería tanto que seguiu indo a vela ata que un día morreu. Tomás notoullo e deixou caer unha lágrima de verdadeira tristiza, porque non era Cristina a namorada, senón Tomás, que cando a miraba aos ollos, os seus preciosos ollos azuis, perdíase na súa mirada.

FIN